

עמ"ת 24429/09/14 - מ' מ' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 24429-09-14 מ' (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופטת תמר נאות פרי
<u>העורר</u>	מ' מ' (עציר)
נגד	
<u>המשיבה</u>	מדינת ישראל

החלטה

1. בפניי ערר על החלטת בית המשפט השלום בחדרה (כב' ס. הנשיא גופמן), מיום 7/9/14 במסגרת מ"ת 10083-09-14, אשר במסגרתו הורה כב' ביהמ"ש קמא על המשך מעצרו של העורר עד הכנת תסקיר של שירות המבחן.
2. כנגד העורר הוגש ביום 3/9/14 כתב אישום ובו מיוחסת לו עבירה של איומים והטרדת עד (בהתאם לסעיפים 192 ו-249 לחוק העונשין התשל"ז-1977, בהתאמה).
3. הרקע להבנת כתב האישום הינו הבא: בתאריך 23/1/14 הוגש כתב אישום כנגד מי שמעורב לכאורה ברצח שבוצע ב*****. אחד מהנאשמים הינו מר מ' ב' ס' מ' (להלן: "א' ס'"), אשר הינו בן דודו של העורר. בכתב האישום שהוגש כנגד א' ס' נטען שהוא היה מעורב בביצוע הרצח ומיוחסות לו עבירות של קשירת קשר בכל הנוגע לרצח. המשפט בעניינו של א' ס' והאחרים המעורבים מתנהל בבית משפט זה. אחת מעדות התביעה בתיק הינה הגב' ג' מ' (להלן: "המתלוננת"). נתון רלבנטי נוסף הינו שביום 29/8/14 אירע רצח נוסף בכפר *** ובמהלכו נרצחו שני תושבים ביריות.
4. בכתב האישום שהוגש כנגד העורר נטען כי ביום 30/8/14 בשעה 09:30 או בסמוך לכך הוא פגש בתחנת הדלק ב***** את המתלונן, מר ע' מ', אחיה של המתלוננת (להלן: "המתלונן").
5. הטענה בכתב האישום הינה שבמעמד המפגש בין העורר לבין המתלונן, איים העורר על המתלונן באלו המילים: "אח של שרמוטה שפותחת בימ"ר על בן דוד שלי מ' ס', יא אבו שרמוטה, בקרוב יהיה דיון בבית משפט, לא שוכח שהכנסת אותי לבית הסוהר, אתמול נרצחו 2 אנשים בכפר *** ואחותך ג' תהיה השלישית". הכוונה הינה שהעורר איים על המתלונן בכך שיפגע בחייה של המתלוננת בשל שהיא משמשת כעדת תביעה מטעם המדינה כנגד הבן דוד של העורר, א' ס', וכאשר המדובר באיום בפגיעה בחייה של המתלוננת תוך השוואת מצבה לאותם שניים שנרצחו יום לפני כן.
6. במהלך הדיון שהתקיים בביהמ"ש קמא קבע ביהמ"ש כי קיימות ראיות לכאורה, כי קיימת עילת מעצר וכי יש

מקום להכין בנסיבות תסקיר של שירות המבחן טרם מתן החלטה באשר לאפשרות להסתפק בחלופת מעצר.

7. בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, טוען הסניגור כמה טענות מצטברות. ראשית, לשיטתו, אין ראיות לכאורה באשר לעבירת האיום הנטענת הן בהיבט הראייתי והן בהיבט המשפטי, תוך הפנייה מפורטת להודעות שקיימות בתיק ולסתירות שקיימות לשיטתו. שנית, עמדתו היא כי לא קמה עילת מעצר תוך הפנייה לכך שגם א' ס' משוחרר בתנאי מעצר בית. שלישית, לחילופין, נטען כי יש מקום להסתפק במעצר בית כבר בשלב הזה ללא הצורך להמתין לתסקיר של שירות המבחן.

8. המדינה, המשיבה, סומכת ידיה על החלטת בימ"ש קמא, תוך שהיא מדגישה שלשיטתה יש מקום למעצר בפועל עד תום ההליכים וכי היא אינה מסכימה למעצר בית וכך נטען בדיון שיתקיים לאחר הגשת התסקיר.

9. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מצאתי כי **דין הערר להידחות.**

10. באשר לתשתית הראייתית: כידוע, בשלב הזה של הדיון אנו נדרשים לבחון קיומן של ראיות לכאורה בלבד ולבחון האם קיימת אפשרות ממשית להרשעה והאם קיים פוטנציאל לכך שהראיות, לאחר ההליך המשפטי, תגבשנה מסקנה בדבר הרשעה. אין צורך בשלב הזה לקבוע ממצאים חד משמעיים באשר למהימנות העדים ואף לא להידרש לסתירות פוטנציאליות בין הדברים שמסרו העדים השונים.

11. עמדתי, כי במקרה זה קיימות ראיות לכאורה כפי שקבע בימ"ש קמא. קיימת בתיק גרסתו הראשונית של המתלונן, אותה מסר ב-30/8/14 בשעה 10:04 ובה מסר שהעורר איים עליו ומסר את הדברים המצוטטים בכתב האישום. בהודעה זו מוסר המתלונן, כי העורר היה מחוץ לרכב בתחנת הדלק בעת האירוע ואין התייחסות בהודעה זו לשאלה מי התחיל לדבר עם מי ומה היו הדברים שאמר המתלונן לעורר. בחקירה השנייה של המתלונן, הוא התבקש להתייחס לטענות של העורר לפיהן הוא היה זה אשר התחיל ותקף מילולית את העורר והשמיע כלפיו אימים. בחקירתו השנייה הוא מספק הסברים מפורטים יותר באשר לאירוע (שורות 24 עד 30), ולמעשה חוזר שוב על הגרסה הראשונית שמסר. ההבדל היחיד הינו שהמתלונן מפרט בחקירה השנייה שתחילת הדברים הייתה כאשר העורר היה בתוך הרכב וכי במהלך הדברים הוא יצא מהרכב והשמיע את האיום העיקרי כאשר היה כבר מחוץ לרכב. אינני סבורה שהמדובר בסתירה שנמצא למצוא בין הגרסה שבחקירה השנייה לבין הגרסה שבחקירה הראשונית, אלא שיש בפנינו פירוט רב יותר ובכל אופן אף אם יש לראות את האמור כעולה כדי סתירה מסוימת באשר לשאלה אם העורר היה בתוך הרכב או מחוץ לרכב, אינני סבורה שהמדובר בסתירה אשר בשלב הזה בו אנו נמצאים, יכולה ללמד על כרסום משמעותי בתשתית הראייתית. העורר, מן הסתם, מכחיש בהודעותיו ובחקירותיו את הדברים המיוחסים לו, אך כפי שלא ניתן לקבוע ממצאי מהימנות לגבי המתלונן בשלב הזה, אין לקבוע ממצאי מהימנות כלפי העורר בשלב הזה (בש"פ 873/14 **קנדיל נ' מ"י** (10/2/14)).

12. עדים נוספים רלבנטיים הינם המתלוננת אשר ביום 30/8/14 בשעה 10:15, כלומר יחד עם המתלונן, מסרה גרסה לפיה המתלונן סיפר לה בהתרגשות על הדברים שהעורר השמיע ועוד פירטה המתלוננת כי היא חוששת לחייה ושוקלת לחזור בה מכוונתה להעיד בתיק הרצח אשר הוזכר מעלה. עדים נוספים פוטנציאליים הינם מר א' מ' אשר היה עם העורר ברכב במועד הנטען והקטין ע' מ', הבן של העורר, אשר אף הוא היה ברכב. שניהם כאחד מאשרים שהיו חילופי דברים בין העורר לבין המתלונן, אך לא זוכרים לציין בדיוק מה אמר העורר כלפי המתלונן. אם נצא מנקודת הנחה שהעדים אכן לא זוכרים בדיוק את חילופי הדברים (וראו את עדותו של א' בשורה 13), אזי שבדאי לא ניתן לומר שיש בפנינו כרסום נוסף של הראיות. לכן, בשלב הזה, קביעתי כקביעת בימ"ש קמא, דהיינו שקיימות

ראיות לכאורה (בש"פ 2754/14 צחייק נ' מ"י (20/5/14); בש"פ 372/14 נוי נ' מ"י (27/1/14)).

13. טענה נוספת שעלתה מתייחסת למחדלי חקירה נטענים. לא מצאתי שקיימים מחדלים כנטען ובוודאי שלא מחדלים אשר יש בהם כדי להביא למסקנה בדבר היעדר תשתית ראייתית.

14. לגבי אי חקירת אנשים נוספים אשר היו בתחנת הדלק במועד הנטען, יש לראות שהעורר עצמו מסר בחקירה השנייה שלו (עמ' 2 שורות 21 ו-22) שלמעשה לא היו עדים נוספים מעבר לא' והבן שלו ע' אשר נחקרו וכי אין עוד עדים נוספים שיש צורך לחקור.

15. באשר למצלמות האבטחה בתחנת הדלק, אומר כי מהמסמכים שסומנו באותיות י"ט ו-כ' עולה כי החוקר צפה במצלמות וציין כי רואים רק את הרכב של אמל ליד משאבת הדלק, אך לא ניתן לראות פרטים נוספים רלבנטיים לגבי המגעים בין העורר לבין המתלונן. מצב דברים זה, ככל הנראה, נגזר מהמקום שבו מוקמו המצלמות ולא מצאתי שהיעדר מידע נוסף ממצלמות האבטחה עולה בגדר מחדל חקירתי.

16. עילת מעצר: אף כאן עמדתי כעמדת בימ"ש קמא ולשיטתי קיימת עילת מעצר בהיבט של המסוכנות. לשיטתי העובדה שקיימת אפשרות שהעורר איים לפגוע בחייה של המתלוננת, היא המלמדת על המסוכנות ואין חשיבות לשאלה עד כמה הדוקים הקשרים בין העורר לבין א' ס', בן הדוד, ואף אין חשיבות לשאלה מהי בדיוק מעורבותו של א' ס' בעבירה שמייחסת לו. הטענות לגבי כך שהעורר אינו קשור לתיק הרצח ובאשר לכך שא' ס' עצמו אינו מעורב ברצח ואף שוחרר בעצמו לחלופת מעצר - הינן כולן טענות שאינן יכולות לשנות מהמסקנה לגבי המסוכנות שמגולמת בהשמעת האיום, ככל שהושמע. אין אף חשיבות בהיבט הזה לכך שהאיום הושמע באוזני המתלונן וכונן למתלוננת, דהיינו שהעורר לא אמר למתלוננת ישירות שבכוונתו לפגוע בה, אלא שביקש להעביר את המסר דרך המתלונן, אחיה של המתלוננת. לכן, אף קמה עילת מעצר במקרה זה.

17. חלופת מעצר: כב' בימ"ש קמא ובצדק קבע כי למרות האמור מעלה מן הראוי לשקול בכובד ראש חלופת מעצר אלא שמצא לנכון לבקש שיוכן תסקיר טרם קבלת החלטה סופית באשר לחלופת המעצר, כאשר מצד אחד יש לראות את חומרת השמעת האיום ואת הפוטנציאל למימוש האיום (טרם תעיד המתלוננת שמא גם לאחר שתעיד); ומצד שני, יש לראות כי העורר הינו צעיר, ללא כל עבר פלילי ובוודאי שיש מקום לשקול חלופה שתוכל להוות מענה הולם לגבי פגיעה אפשרית במתלוננת או בכל אדם אחר. טרונייתו העיקרית של העורר הייתה בכל הנוגע להפניית עניינו לשירות המבחן לצורך הכנת תסקיר, שכן לשיטתו ניתן היה להורות על חלופת מעצר אף ללא הכנת תסקיר במקרה זה. עמדתי היא, כי אכן מן הראוי להמתין עד שיוכן תסקיר לאור הנתונים שפורטו מעלה והצורך למצוא חלופת מעצר אשר תיתן מענה למסוכנות ולרגישות הקיימת בכל הנוגע לשאר המעורבים.

18. אשר על כן, דין הערר להידחות והמשך הדיון יתקיים בפני בהמ"ש קמא כפי שהורה.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ד, 10 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.